

TEN NEJLEPĀ Ā• NA SVĀŠTĀŠ

PondĀ•lĀ-, 25 bĀ™ezen 2019

Moje nejvĀ-c nejlepĀĀ- kamarĀ;dka, v podstatĀ› spĀ-ĀĀ; jedinĀĀ; kterou mĀĀim, vĀ¼dycky Ā™Ā-kĀ; o kaĀ¼dĀ©m novĀ©m chl ten nejlepĀĀ- na svĀ›tĀ›. Vzhledem k tomu, Ā¼e jĀ- tĀ;hne na 40 a je poĀ™ĀĀ;d svobodnĀĀ; asi zatĀ-m nebyl Ā¼ĀĀ;dnĀ½ opr nejvĀ-c nejlepĀĀ-. JĀĀ; uĀ¼ pĀ™es 20 let stereotypnĀ› tvrdĀ-m, Ā¼e nejvĀ-c nejlepĀĀ-ho chlapa mĀĀim doma, takĀ¼e se m tomto poli nenĀ- takovĀĀ; zĀĀ;bava jako s KĀĀ;ŷou, ale zas jsem docela ochotnĀĀ; posluchaĀ•ka. Kdybych mĀ›la Ā™Ā-ct, kdo byl mĀ©m Ā¼ĀivotĀ› nejvĀ-c nejlepĀĀ-, tak by tedy z chlapanĀ› nebylo dost dobĀ™me moĀ¼nĀ© vybĀ-rat, protoĀ¼e mi tak nĀ›jak ch srovnĀĀnĀ-.

JednoznaĀ•nĀ›

nejvĀ-c nejlepĀĀ- z nĀ›jakĀ© mnoĀ¼iny v mĀ©m Ā¼ĀivotĀ› byl Viktor, mĀĀĀ zrzek VĀky. To kdyby byl chlap, to by se mi Ā¼ilo, jenĀ¼e to nebyl chlap, ale pes. Pan pes. Jako

se nikdy nezapomĀ-nĀĀ; na prvnĀ- lĀĀ;sku, jĀĀ; nikdy nezapomenu na nĀ›j. I on byl prvnĀ-. Ti dalĀĀ- uĀ¼ nikdy nedosĀĀ;hli jeho kvalit. Ā½ili jsme spolu sice jen 2 roky, pak uĀ¼ jsme se jen navĀĀ;itĀ›vovali a dal pĀ™ednost jinĀ©, ale prostĀ› byl nejlepĀĀ-.

KamarĀ;d

David mi jednoho dne Ā™ekl, Ā¼e Sindynka Ā•ekĀĀ; ĀĀ;Ā›ĀĀ;itka a protoĀ¼e se mi blĀ-Ā¼Ā-narozeniny, tak mi dĀĀ; to nejlepĀĀ- z vrhu. A budu ho mĀ-t zadarmo. Sindynka byla moc hodnĀĀ; Ā•tyĀ™letĀĀ; jezevĀ•ice, mĀ-mĀĀĀ; mazlivĀĀ; s nĀĀ;dhernĀ½ma oĀ•ima, takĀ¼e jsem si Ā™Ā-kala, Ā¼e to bude super dĀĀ;rek. ProtoĀ¼e moje mamka mĀ›la mĀ-t pĀĀ; dnĀ› po mĀ½ch narozeninĀĀ;ch svĀĀ;tek, Ā™eknu, Ā¼e je pro ni, koneckoncĀ›, aĀ¼ to zlatĀ-Ā•ko malĀ½ uvidĀ-, zamiluje se do nĀ›j a bude.

Ā½e

bych se doma pĀ™edem zeptala, to mĀ› opravdu nenapadlo, nebo lĀ©pe Ā™eĀ•eno jsem nad tĀ-m s velkorysostĀ- mĀ½ch 16 let mĀĀĀ rukou.

A pak

Sindynka porodila, a jako hodnĀĀ; maminka mĀ›la hezky vyrovnanĀ½ vrh, 3 holĀ•iĀ•ky a 3 chlapeĀ•ky.

David

vĀ›dĀ›l, Ā¼e chci psa, ne fenku, takĀ¼e mi s velkou radostĀ- sdĀ›loval, Ā¼e jako prvnĀ- se narodil kluĀ•Ā-k, a toho dostanu. A protoĀ¼e byl prvnĀ-, tak dostal jmĀ©no vĀ-tĀ›ze Ā• Viktor. Po tĀ½dnu jsem se na nĀ›j byla podĀ-vat, po dvou, po tĀ™ech, po Ā•tyĀ™echĀ•Byla to vĀĀ;echno nĀĀ;dhernĀĀ; klubĀ-Ā•ka, Viktor byl nejtĀvĀĀ- zrzounek, a dle mĀ©ho soudu, mĀ›l ten nejbystĀ™ejĀĀ- pohled.

V osmi

tĀ½dnech jsem si ho vezla domĀ›, uĀ¼ odĀ•ervenĀ©ho a oĀ•kovanĀ©ho. SedĀ›l mi v tramvaji na klĀ-nĀ›, ani ho nenapadlo, Ā¼e by mi se stoĀ•il do taĀĀ;ky. S vyplazenĀ½m jazĀ½Ā•kem dychtivĀ› pozoroval svĀ›t. A jak se lĀ-bil. ProstĀ› dobĀ™me to pĀ™Ā-roda zaĀ™Ā-dila, Ā¼e vĀĀ;echna mlĀĀĀ•ata savcĀ› jsou tak roztomilĀĀ;.

KdyĀ¼

jsem ho pĀ™ivezla domĀ›, samozĀ™ejmĀ›, Ā¼e prvnĀ- reakce mĀĀiti byly pomĀ›rnĀ› odmĀ›Ā™enĀ©, nejsluĀĀ;nĀĀ; jĀĀ- slova byla Ā•zĀĀ;Ā•a blbĀĀ;Ā•e a litanie, kdo se o toho chudĀĀ;Ā•ka bude starat.

Ā•ŽNo

pochopitelĀ›, Ā¼e ty. Je to tvĀĀ; pes k svĀĀ;tku.Ā• Opravdu jsem bĀ½vala spratek drzej.

TehdejÁĀ-

pÁ™Á-tel mojÁ- mÁĀti se rozchechtal. Bylo vyhrÁĀno. Pak uÁ¾ mÁĀ jen vyhnala ven, abych koupila tohle a tamto a jeÁĀitÁ to dalÁĀ- a jenom Vikyho hladĀla a ÁĀimrala. PÁ™Āipravili jsme mu pelÁ-ÁĀjek, dostal piÁĀkotky v mlÁ©ce a trochu masa a ÁĀjel spinkat.

VenÁĀit

jsume ho chodili na stÁ™Á-daÁĀku vÁĀichni, nebo i najednou vÁĀichni, protoÁ¾e nÁĀjs bavilo, jak kaÁ¾dÁ½, kdo VikÁ½ska vidÁ-, se nad nÁ-m rozplÁ½vÁĀi. Krmila ho vÁ½hradnÁĀ mÁĀma, protoÁ¾e jÁĀi bych na to nervy nemÁĀla.

VaÁ™Āilo se mu. TÁĀstoviny, rÁ½Á¾e, maso hovÁĀzÁ- i kuÁ™ecÁ-, mrkev, vejce. MaÁĀkala mu piÁĀkoty, kupovala tvaroh. PÁ™ece nebude Á¾rÁĀit nÁĀjakÁ½ blafy, ne? A ÁĀitÁĀĀtko rostlo a rostlo, aÁ¾ z nÁĀj byl obrovskÁ½ jezevÁĀ-k. ÁĀ-kÁĀim obrovskÁ½, ne tlustÁ½, byl jen pevnÁĀ stavÁĀnÁ½, s mohutnou hrudÁ- a pÁ™ednÁ-ma packama, srst se mu jen leskla a mÁ-rnÁĀ vlnila. NejkrÁĀsnÁĀjÁĀĀ- na nÁĀm byly oÁĀi s dlouhÁ½ma zatoÁĀenÁ½ma Á™asama a uÁĀi s ÁĀernÁ½mi koneÁĀky.

Rychle

se nauÁĀil zÁĀkladnÁ- povely jako sedni, lehni, mÁ-sto, a zÁ-staÁ, a fuj, a vÁ-c toho ani nebylo tÁ™eba. Nikdy nepotÁ™eboval vodÁ-tko, ostatnÁĀ moje mÁĀti by nikdy psa na vodÁ-tko nepÁ™Āipnula, vÁ¾dycky Á™Á-kala, Á¾e pes je odraz duÁĀje pÁĀina, a ona Á¾e by taky nikoho nepokousala. KdyÁ¾ pÁ™echÁĀzeli silnici, Viky se vÁ¾dycky zastavil na kraji, tÁĀzavÁĀ se podÁ-val a kdyÁ¾ mu Á™ekla, Á¾e mÁ-Á¾e jÁ-t, tak ÁĀjel. Dokud na nÁĀj nepromluvila, tak se ani nehnul.

RozumÁĀli

si ÁĀ-m dÁĀl vÁ-c a mÁĀ bylo vÁ-c a vÁ-c jasnÁ©, Á¾e to je opravdu jejÁ- pes. Bylo mi z toho trochu smutno, ale zamĀlovala jsem se, velice rychle se za milÁĀĀkem odstÁĀhovala a dÁĀkovala Bohu za ten nÁĀpad Viktora mÁĀmÁĀ dÁĀit, Á¾e to pro ni nebyl takovÁ½ ÁĀok. Á½e bych si ho vzala sebou, to jsem se tehdy uÁ¾ neodvÁĀ¾ila ani vyslovit. Ale brali jsme si ho sebou na vandry a vodu, pozdÁĀji, kdyÁ¾ se nÁĀim narodila dcera, se to stalo pravidlem. Vy nÁĀim dÁĀte dÁ-tÁĀ, my vÁĀim dÁĀme psa. VrÁĀitÁ-te v poÁ™ÁĀĀdĀku psa, vrÁĀitÁ-me vÁĀim dÁ-tÁĀ.

Na

prvnÁ- vodÁĀ to byl zajÁ-mavÁ½ zÁĀĀĀitek: âĚŽUmÁ- ten pes plavat?âĚœ PodÁ-vala jsem se na Honzu nechÁĀpavÁĀ: âĚŽKa pes snad umÁ- plavat.âĚœ âĚŽAby to nebylo jako s tvÁ½m ÁĀivagrem. O tom jsem se dovÁĀdÁĀl, Á¾e plavat neumÁ-, aÁ¾ minutu pÁ™ed vyplutÁ-m a narychlo se mu musela shÁĀnÁĀt vesta.âĚœ Vzal psa do nÁĀruÁĀe a ÁĀjel do vody. KdyÁ¾ mu voda sahala k pasu, poloÁ¾il na ni Vikyho. PÁ™ĀidrÁ¾oval ho za kÁĀĀi na hÁ™betÁĀ. Pes nic. Á½ĀĀdnÁĀ reakce, ani kmit nohou. Pustil ho a Viktor klesnul jako ÁĀutr. âĚŽVytÁĀhni hoâĚœ, jeÁĀela jsem. NaÁĀitÁĀstÁ- se sÁĀim pes vzpamatoval a zaÁĀal hrabat. Vyplaval a zamÁ-Á™Āil si to ke bÁ™ehu. âĚŽTa voda je studenÁĀ, vy dva pitomciâĚœ, ulevil si, âĚŽpaniÁĀka mÁĀĀ koupe v teplÁ½.âĚœ

A jela

se Berounka, a bylo veselo, Viky se nauÁĀil mÁ-t rÁĀd i studenou vodu a pak uÁ¾ ÁĀasto sedÁĀval na ÁĀpici a kdyÁ¾ mÁĀl chuÁĀ, dal k sobÁĀ pÁ™ednÁ- a zadnÁ-, vyboulil hÁ™bet, chvilku balancoval, a pak po ÁĀumÁĀĀku skoÁĀil. Tady se nÁĀjs pohledem neptal, jako u silnice, jestli mÁ-Á¾e. VÁĀdÁĀl, Á¾e ho nic nepÁ™Āejede a jestli nÁĀim pÁ™Āevrhne svÁ½m odrazem loÁĀ, mu bylo naprosto fuk. AspoÁĀ se taky vykoupeme. PÁĀrkrÁĀit zakrouÁ¾il kolem nÁĀjs a pak se z boku zaÁĀal drÁĀpat do lodĀ. PochopitelnÁĀ ho vÁ¾dycky Honza v pudu sebezÁĀchovy vytÁĀhl.

Viktor

vÁbec nebyl hlupÁjk. Nikdy si neÁjel zaplavat, kdyÁ¾ se blÁ-Á¾il jez. Jak to poznal, netuÁjÁ-m. Taky s nÁjmi nikdy nechtÁl spÁjt ve stanu, jen jednou se nÁjm do nÁj pÁÁ-mo rval.

JezdÁ-vali

jsme v partÁ, 8 á€ 10 lidÁ-, tehdy jeÁitÁ bez dÁtÁ-, Viky a jeÁitÁ jeden pejsek, kterÁ½ byl taky naprosto bezkonfliktnÁ-. A pÁjnovÁ© hned prvnÁ- den objevili chcÁ-plou rybu, a oba se v nÁ- vyvÁjleli. Bylo to hroznÁ½, vÁjichni je odhÁjnÁli, jak konstatovala kamarÁjka Jana, bylo to na poblitÁ-. Vydrhli jsme je nÁkolikrÁjt, mÁ½dlo, Ájampon, nic nepomÁjhalo, jen nÁjm zaÁaly ruce smrdÁt rybinou. ChcÁ-plou rybinou.

A jak

jsme je odhÁjnÁli, aby se drÁ¾eli dÁjl, tak se Viktor naÁitval a kdyÁ¾ jsme Ájli spÁjt, vehementnÁ se cpal za nÁjmi. A pro jistotu zaÁal vÁ½t, abychom nezapomnÁli, Á¾e je nÁj zlatej pesÁjk. Dopadlo to tak, Á¾e jsme spali s doÁjiroka rozevÁenÁ½m stanem a stejnÁ jsme se rÁjno shodli, Á¾e se nÁjm zdÁjlo o velrybÁjÁskÁ½ vÁ½pravÁ a Á¾e jsme ty ryby fakt nedovezli ke bÁÁehu ÁerstvÁ½.

Kapitolou

samo o sobÁ bylo Vikyho stravovÁjnÁ- na takovÁ½chto akcÁ-ch. Abych mu v kotlÁ-ku vaÁÁmila hovÁzÁ-, na to nebylo ani pomyÁjlenÁ-, konzervu by ho huby nevzal. Doma sem tam seÁral pÁjr granulÁ-, ale to bylo vÁ-cemÁ©nÁ jen pro efekt, Á¾e mu leÁ¾Á- v druhÁ© misce.

Jak uÁ¾

jsem ÁÁ-kala, mÁjti mu poctivÁ dennÁ vaÁÁmila a na VÁjnoce mÁl i svÁj vlastnÁ- ÁÁ-zek. TakÁ¾e jsem vÁ¾dycky vyfasovala tak 2kg granulÁ-, aby pejsek nemÁl hlad, a marnÁ jsem vysvÁtlovala, Á¾e to stejnÁ neseÁ¾ere, Á¾e radÁji obejde kemp a vyÁ¾ebrÁj buÁÁta nebo zbytek gulÁjÁje, nebo hrdinnÁ pojde hlady. Ale bÁda, kdybyste pÁÁed nÁ-m nechali leÁ¾et rohlÁ-k s paÁjtkou nebo zbytek Áehokoliv v eÁjusu. ZkouÁjela jsem ho i pÁÁevÁ©zt, Á¾e jsem si do eÁjÁjku dala psÁ- konzervu, ale nedal se oklamat. VÁ¾dycky pÁÁjÁjel, Áuchnul a podÁ-val se na mÁ pohledem, Á¾e kdyby mohl, urÁitÁ by ho doprovÁzel poklepÁjnÁ-m packou na Áelo.

Je

pravda, Á¾e pÁjtÁ½ den uÁ¾ trochu tÁch granulÁ- milostivÁ uÁ¾ral, ÁjestÁ½ den se vrÁjtil domÁ, kde uÁ¾ na nÁj Áekala plnÁj mÁ-sa, takÁ¾e po mnÁ vÁ-tÁzoslavnÁ hodil Ájkleb, a pod ÁumÁjk si zabruÁel, Á¾e mu nÁjakÁj holka nebude kazit standardy.

Byl to

pes obranÁjÁÁ, pamatuju si, Á¾e kdyÁ¾ nÁjÁj mÁ-rnÁ pÁÁiopilÁ½ soused mÁ-jel mÁjmu na schodech, Viky se vÁ¾dycky najeÁ¾il, zdvihl pravÁ½ pysk a z hloubi hrudnÁ-ku se mu zaÁalo ozÁ½vat temnÁ© bruÁenÁ-.

K naÁjÁ-

dceÁÁmi mÁl velice ambivalentnÁ- vztah, nevÁdÁl, jestli ji mÁj milovat nebo nenÁjvidÁt. KdyÁ¾ se narodila, bylo mu nÁco mÁjlo pÁÁes tÁÁmi roky. OÁuchal si ji, zaÁÁadil do smeÁky, ale dostala nÁjlepku ážpodezÁÁelÁjÁ©. Á¾e na ni Á¾jrlil bylo pochopitelnÁ©. KdyÁ¾ ji nÁkdo choval, dloubal do nÁj tak dlouho Áenichem, aÁ¾ si taky vyslouÁ¾il pohlazenÁ-. KdyÁ¾ se nauÁila plazit, drÁ¾el se v uctivÁ© vzdÁjlenosti od nenechavÁ½ch ruÁiÁek.

K tÁlu

si ji pustil aÁ¾ nÁkdy kolem jejÁ-ho 4. roku, kdy uÁ¾ bezpeÁnÁ vÁdÁl, Á¾e mu nic neudÁlÁj.

Jen 2x

za život jsem ho viděla, že se na jeho boj. Jednou to bylo, když do ložnice vstoupil hejno netopýrů a zaboha jsme je nemohli dostat ven. Když ušel, klepal se a držel na dveřích, že chce pryč.

Podruhé

to bylo, když na jednom z vandráků, kdy jsme se jeli podívat na kamarády, co pro děti pořádali dětský tábor, vypálili pušky budku z děla. To se lekl a vzal roha. Od soboty ráno do neděle odpoledne jsme ho hledali po celém polesí, nachodili desítky kilometrů. Ubrána jsem byla, že jsem skoro neviděla na oči. A navíc jsem v děla, že mě jít má zabije.

Známená

jsem dorazila v neděle odpoledne do hospůdky u nádraží, odkud jsme v pátek vycházeli. I tady se byli dva z dobrovolných hledačů den předtím ptát, ale nebylo to ničemu. Sedla jsem si ke stolu a čekala na Honzu, který to bral trochu oklikou.

Žptala

ses po Vikym? ŽVdy tu kluci byli u věra?

A pak

pušel hospodská a povídá: Hledáte je? Toho jezevčáka? Pušibáhl dneska ráno, děti ho vzaly na pouť. V tu chvíli jsem mu visela kolem krku a smála se a brekla zároveň, a se po nás v jejich otáčení.

Ve

v laku jsem si vzala jeho hlavu do dlaní a zaplá-sahala ho, že u nikdy, NIKDY, nesmíš utáct. ŽNeboj, on by po těch kolejkách dohl a do Plzně a začkrál by tvj- matce na dveře.

Byl i

nesmíš pracovat, když k tomu byl vybídnut. Jezevčáci jsou ze svobodný podstaty normální, mají hraběnku v krvi. Vikymu to bylo naprosto jedno, v životě nám na zahradě neudělal jedinou děru. Ovšem nesmíš mu nikdo ukázat prstem k zemi a táct. ŽMyška, najdi myšku. To se pak zmánil na stroj a byl schopný bhem chvíly vyhrabat ne děru, ale kráter. Puškrál jsme tuhle jeho vajíčka využíli, když jsme potěbovali nakopat ztvrdlé pásek.

Jako

každý chlap, má i on svoje mouchy, dokázal se naštít, když se domněval, že se mu děje nějaký puš-koš. Jako tenkrát, když si máma koupila první kněžku od Wilbura Smithe, tu jsem, že to byla šeka Boha, a tak zaujatě mi o ně vyprávěla, že se Viktor rozhodl, že si to taky pušte, aby neměl oproti paniče intelektuální mezeru.

Bohužel

mu moc nešlo obráceně strážník, což na knize zanechalo následky u navždy. Když dostal pušes prdel, prohlásil, že kdyby doma má kněžku typu Jak se kalila ocel nebo Daleko od Moskvy, je třeba ráda by mu je dala puš-š a nebránila by mu, ani kdyby je chtěl kompletně. Pot se odebral k sobě do pelechu, kde v zarytém mléně strávil zbytek dne. Nepomohlo, ani když ho prosila, že ne aby oetl tohle, to a u je raději analfabet.

Roky

báby, narodil se nám syn, to u bylo Viktorovi pušes deset let. Jeho si kupodivu od mala nechal v táct a do pelechu, když jsem ho na chvíli spustila z očí, v děla jsem, že se dopláze práve tam. Kolikrát usnul s hlavou na Viktorově boku. To pak pes ležel a snažil se ani nepohnout.

Viktor

konec vím lást nebudu, umřel nikdy nenalegrace. Dožil se 16 let a necelých 2 měsíců. Byl už skoro hluch a slepý a když mu přestávaly fungovat zadní nohy, nechali jsme ho uspat, nesnesli jsme pohled na jeho utrpení. Dlouho jsem pak přemýšlel nad tím, že pokud tam nahodí někdo je, tak máj patrně raději psy, protože člověk by si to musel prožít až do konce.

Moje

máti už si nikdy nedá psa nepotomka, káča, že podruhé se loust už by neunesla. Já jiného psa mám.

A

věte, jak jsem k němu přišel? To jednou takhle přišel moje 15 letá dcera domů a povídá: „Podvej, co pro tebe mám, mážeš to brát jako předsněž dýrek k Vánočnímu“

Historie

se zkrátka nudně opakuje.

KYTTKA